

Arrest

nr. 289 046 van 17 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 17 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelt verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 274 436 van 21 juni 2022.

De gemachtigde neemt op 5 oktober 2022 jegens verzoekster en haar twee minderjarige kinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing stelt verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, die de beslissing vernietigt bij arrest nr. 284 962 van 16 februari 2023.

Op 27 februari 2023 neemt de gemachtigde jegens verzoekster en haar twee minderjarige kinderen opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3. §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

naam : A. (...) H. (...) + 2 minderjarige kinderen: A. (...) A. (...) ((...))
voornaam : F. (...) A. (...) L. (...) ((...))
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/02/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige zonen. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van de kinderen reeds internationale bescherming geniet in Denemarken en dat de kinderen daar in het verleden reeds legaal verbleven hebben. Het is dus in het hoger belang van de kinderen om zich bij de vader in Denemarken te vestigen. Derhalve kan het gezinsleven tussen de minderjarige kinderen en hun ouders in Denemarken plaatsvinden. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat haar echtgenoot legaal in Denemarken verblijft. Uit het verzoekschrift dd. 19/08/2022 blijkt dat betrokkene Denemarken verliet na een conflict met haar echtgenoot en we dus kunnen stellen dat er geen sprake is van een gezinskern tussen betrokkene en haar echtgenoot. Vooreerst dienen we er op te wijzen dat het verzoek om internationale bescherming van zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen definitief afgesloten werd en dat de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en haar twee minderjarige zonen reeds verblijfsrecht hebben in Denemarken. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat het gezinsleven tussen haar en haar minderjarige kinderen enkel in België zou kunnen plaatsvinden, waar ze geen verblijfsrecht hebben. Bovendien worden de kinderen in Denemarken herenigd met hun vader. Nergens uit het dossier blijkt dan ook dat betrokkene zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in Denemarken. Bijgevolg kan het gezins- en familieleven plaatsvinden in Denemarken en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene verklaarde verder nog dat een neef van haar moeder in België verblijft. Deze behoort niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Uit het administratief dossier kan blijken dat betrokkene aan ernstige rugpijnen lijdt. Er werden bij de DVZ verschillende medische documenten voorgelegd; o.a. een medisch attest d.d. 18/06/2022 betreffende haar opname op de Dienst Spoedgevallen AZ Nikolaas wegens nierpijn en waarbij betrokkene medicatie krijgt en voor verdere opvolging wordt doorverwezen naar de huisarts/specialist, een medische attest van de dokter van wacht d.d. 18/06/2022 en een medisch certificaat bij slagen en verwondingen d.d. 17/08/2022.

Op basis van voorgenoemde documenten werd een medisch advies gevraagd aan de arts-adviseur van de DVZ. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 29.09.2022 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert zij dat er op basis van de haar op 28/09/2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, dat er geen tegenindicatie is voor een verblijf in een gesloten centrum en dat er geen actueel bewijs is van een lopende behandeling. Uit het advies blijkt dat uit de door betrokkene neergelegde medische stukken geen actieve pathologie, noch een lopende behandeling kan weerhouden worden.

Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus apart en beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en gehandtekeningde toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de dienst Openbaarheid van Bestuur: <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Docu-ments/FAQOpenbaarheidNL.pdf>.

Er werden door betrokkene tot op heden geen nieuwe/actuele medische documenten neergelegd. Bovendien heeft betrokkene verblijfsrecht in Denemarken en maakt ze het niet aannemelijk dat ze daar geen toegang heeft tot medische opvolging.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De artikelen 39/72, §1 en 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) schrijven voor dat verweerder binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 13 maart 2023 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Verweerder heeft het administratief dossier ingediend, doch geen nota met opmerkingen overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een tweede middel voert verzoekster onder meer de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aan. Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Mevrouw A. (...) H. (...) F. (...) heeft de nationaliteit van Syrië. Zij werd aldaar geboren op (...). Verzoekster is een Arabisch moslim, afkomstig uit de provincie Aleppo. In 2015 vluchtte verzoekster samen met haar echtgenoot uit Syrië naar Turkije toe.

De echtgenoot van verzoekster reisde vervolgens door naar Denemarken. Daar verkreeg hij de vluchtelingenstatus toegekend. Verzoekster heeft vervolgens in 2017 de reis gemaakt van Turkije naar Denemarken om haar echtgenoot te vervoegen. Dit gebeurde in het kader van een gezinshereniging. Verzoekster verkreeg op basis van deze procedure een Deens verblijfsrecht en een Deense verblijfstitel.

Verzoekster verbleef sindsdien in Denemarken. Niettemin diende zij dit land te verlaten, na een aanhoudend conflict met haar echtgenoot. Zij kwam in september 2020 naar België toe, Verzoeker verblijft sindsdien in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

Pagina 11 van 18

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. De bestreden beslissing is onduidelijk en derhalve onzorgvuldig of verzoekster dient terug te keren naar Syrië (“nationaliteit: Syrië”) of naar Denemarken, terwijl het wel zeker is dat een terugkeerverplichting wordt opgelegd hetgeen verzoekster dient op te volgen binnen een termijn van 30 dagen.

Mevrouw A. (...) H. (...) F. (...) heeft de nationaliteit van Syrië. Zij werd aldaar geboren op (...). Verzoekster is een Arabisch moslim, afkomstig uit de provincie Aleppo. In 2015 vluchtte verzoekster samen met haar echtgenoot uit Syrië naar Turkije toe. Zij diende derhalve haar land van herkomst te ontvluchten.

De echtgenoot van verzoekster reisde vervolgens door naar Denemarken. Daar verkreeg hij de vluchtelingenstatus toegekend. Verzoekster heeft vervolgens in 2017 de reis gemaakt van Turkije naar Denemarken om haar echtgenoot te vervoegen. Dit gebeurde in het kader van een gezinshereniging. Verzoekster verkreeg op basis van deze procedure een Deens verblijfsrecht en een Deense verblijfstitel.

Verzoekster verbleef sindsdien in Denemarken. Niettemin diende zij dit land te verlaten, na een aanhoudend conflict met haar echtgenoot. Zij kwam in september 2020 naar België toe, Verzoeker verblijft sindsdien in België.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt herhaaldelijk gesteld dat de verzoekende partij kan terugkeren naar Denemarken, terwijl geen rekening wordt gehouden met de vaststelling dat verzoekster een verblijfsrecht verkreeg in Denemarken op basis van een procedure tot gezinshereniging. Zij leeft evenwel in conflict met haar echtgenoot. Er is sprake van intrafamiliaal geweld.

Door mevrouw A. (...) H. (...) werd op 29 augustus 2022 klacht neergelegd ten aanzien van haar echtgenoot bij de lokale politie te Sint-Niklaas (stuk 3) wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Mevrouw A. (...) H. (...) verbleef met de minderjarige kinderen in het opvangcentrum van Westakkers. Haar echtgenoot kwam vanuit Denemarken naar België toe, waarna zij - op verzoek van haar echtgenoot - vrijwillig met de kinderen richting Denemarken zijn gereisd. De verzoekende partij verliet België derhalve en keerde naar Denemarken terug. Mevrouw A. (...) H. (...) werd vervolgens echter aangevallen met een mes. Haar echtgenoot drukte met een kussensloop op haar gezicht, zodat zij niet meer kon ademen. Elke dag werd zij geslagen door haar echtgenoot. Zij kreeg ook een gsm tegen haar hoofd gegooid. De minderjarige kinderen hebben dit alles zien gebeuren. Zij waren hier zelf getuigen van.

Hieruit blijkt dat verzoekster niet kan terugkeren naar Denemarken. Eveneens blijkt hieruit dat haar verblijfsrecht uiterst onzeker is, aangezien dit verblijfsrecht werd verkregen op basis van een procedure tot gezinshereniging met haar echtgenoot. Derhalve dreigt verzoekster te worden gerepatriëerd naar Syrië in het geval van een terugkeer naar Denemarken, terwijl zij dit land diende te ontvluchten in 2015.

De gemachtigde heeft hiermee kennelijk geen rekening gehouden in de gemaakte beoordeling voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt daarbij in het bijzonder dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan

om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Omwille van deze redenen dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.

4. De motieven in de bestreden beslissing geven voorts geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de vader van de minderjarige kinderen (tevens de echtgenoot van verzoekster) internationale bescherming geniet in Denemarken en dat de kinderen daar in het verleden legaal verbleven. Het is volgens verweerder daarom in het belang van het gezinsleven dat zij elkaar opnieuw zouden vervoegen in Denemarken. In dezelfde zin oordeelt de gemachtigde in de bestreden beslissing vervolgens dat mevrouw A. (...) H. (...) F. (...) (de moeder van de minderjarige kinderen) het niet aannemelijk zou maken dat zij zich niet kunnen herenigen in Denemarken.

Door mevrouw A. (...) H. (...) werd op 29 augustus 2022 echter een klacht neergelegd ten aanzien van haar echtgenoot bij de lokale politie te Sint-Niklaas (stuk 3) wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Mevrouw A. (...) H. (...) verbleef met de minderjarige kinderen in het opvangcentrum van Westakkers. Haar echtgenoot kwam vanuit Denemarken naar België toe, waarna zij - op verzoek van haar echtgenoot - vrijwillig met de kinderen richting Denemarken zijn gereisd. De verzoekende partij verliet België derhalve en keerde naar Denemarken terug. Mevrouw A. (...) H. (...) werd vervolgens echter aangevallen met een mes. Haar echtgenoot drukte met een kussensloop op haar gezicht, zodat zij niet meer kon ademen. Elke dag werd zij geslagen door haar echtgenoot. Zij kreeg ook een gsm tegen haar hoofd gegooid. De minderjarige kinderen hebben dit alles zien gebeuren.

Deze situatie van ernstig intrafamiliaal geweld (van zowel fysieke als psychische aard) staat in schril contrast met de stelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij kan terugkeren naar Denemarken, in het kader van een gezinsleven. Dit is net onmogelijk, gelet op de (ernstige) feiten die zich hebben afgespeeld.

Verzoekster draagt daarnaast de zorg voor haar minderjarige neef in het opvangcentrum van Westakkers: M. (...) A. (...) M. (...), geboren op (...) te Aleppo, Syrië (stuk 5 en 6). De neef van verzoekster is een niet-begeleide minderjarige. Hij heeft voor het overige geen familiaal netwerk. Hij heeft enkel verzoekster, met wie hij verblijft in het opvangcentrum van Westakkers. De steun van verzoekster is derhalve essentieel voor de minderjarige Muhammad, terwijl deze afhankelijkheid niet wordt betrokken in de motieven van de bestreden beslissing. Deze afhankelijkheid kan, gelet op de situatie van de niet-begeleide minderjarige, niet worden gereduceerd tot "normale affectieve banden".

Mevrouw A. (...) H. (...) F. (...) kampt daarnaast met ernstige rugpijnen. Zij werd hiervoor op 18 juni 2022 nog opgenomen op de dienst spoedgevallen van het AZ Nikolaas, nadat zij een zeer sterke toename kende van de pijnen in haar linkerflank. Er werd haar medicatie voorgeschreven en een verdere opvolging werd door een huisarts of specialist noodzakelijk geacht (stuk 4).

De verwijderingsmaatregel heeft derhalve een impact op de medische situatie van mevrouw A. (...) H. (...), aangezien dit een breuk betekent met de huidige medische opvolging die zij verkrijgt.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dan ook dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met de medische situatie van mevrouw A. (...) H. (...) diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden en derhalve niet blijkt dat met de medische situatie van mevrouw A. (...) H. (...) op een zorgvuldige en redelijke manier werd rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt in de bestreden beslissing evenwel enkel verwezen naar een verslag of brief van de arts-adviseur van verweerder van 29 september 2022 waaruit zou blijken dat de “voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst”. Dit advies werd echter niet overgemaakt aan de verzoekende partij. Evenmin wordt uit dit advies geciteerd. Derhalve is dit advies - en dus de concrete argumentatie van verweerder - niet gekend door de verzoekende partij.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In het arrest van 16 februari 2023 (nr. 284.962) werd reeds een schending van de formele motiveringsverplichting weerhouden omdat de verzoekende partij niet in kennis werd gesteld van het advies van de arts-adviseur. In de beslissing wordt dit advies evenmin integraal opgenomen of geciteerd waardoor de verzoekende partij geen kennis kan nemen van de concrete argumentatie hiervan, tenzij na gebruikmaking van de rechten uit de wet van 11 april 1994 inzake de openbaarheid van bestuur. Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In het arrest van 16 februari 2023 wordt overigens opgemerkt dat het advies een aantal onjuiste conclusies bevat, doordat geen rekening wordt gehouden met de concrete medische situatie van verzoekster (zoals hierboven aangehaald). Minstens is het advies hierdoor onzorgvuldig, doordat niet blijkt dat er een zorgvuldige beoordeling werd uitgevoerd van de medische situatie van verzoekster voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich tevens een schending op van artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om

zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

De gemachtigde heeft, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, aan verzoekster en haar twee minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven. Krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is de gemachtigde in dat geval verplicht rekening te houden met het hoger belang van de twee minderjarige kinderen, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokkenen. De gemachtigde motiveert omtrent het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige zonen. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van de kinderen reeds internationale bescherming geniet in Denemarken en dat de kinderen daar in het verleden reeds legaal verbleven hebben. Het is dus in het hoger belang van de kinderen om zich bij de vader in Denemarken te vestigen. Derhalve kan het gezinsleven tussen de minderjarige kinderen en hun ouders in Denemarken plaatsvinden. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat haar echtgenoot legaal in Denemarken verblijft. Uit het verzoekschrift dd. 19/08/2022 blijkt dat betrokkene Denemarken verliet na een conflict met haar echtgenoot en we dus kunnen stellen dat er geen sprake is van een gezinskern tussen betrokkene en haar echtgenoot. Vooreerst dienen we er op te wijzen dat het verzoek om internationale bescherming van zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen definitief afgesloten werd en dat de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene en haar twee minderjarige zonen reeds verblijfsrecht hebben in Denemarken. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat het gezinsleven tussen haar en haar minderjarige kinderen enkel in België zou kunnen plaatsvinden, waar ze geen verblijfsrecht hebben. Bovendien worden de kinderen in Denemarken herenigd met hun vader. Nergens uit het dossier blijkt dan ook dat betrokkene zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in Denemarken. Bijgevolg

kan het gezins- en familieleven plaatsvinden in Denemarken en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene verklaarde verder nog dat een neef van haar moeder in België verblijft. Deze behoort niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

De gemachtigde motiveert vooreerst dat verzoekster en haar twee kinderen een verblijfsrecht hebben in Denemarken op basis van gezinshereniging met hun vader/echtgenoot. Verzoekster voert echter aan dat hun verblijfsrecht in Denemarken slechts geldig was tot 11 februari 2022. Verzoeksters raadsman zou van hun verblijfskaarten een kopie hebben overgemaakt aan verweerder op 4 januari 2022. Dit wordt niet betwist. Dit werd overigens ook aangehaald in het kader van de procedure die heeft geleid tot de nietigverklaring van de bijlage 13quinquies van 5 oktober 2022. De Raad stelt vast dat de verblijfskaarten in kwestie zich niet in het administratief dossier bevinden. Gezien de onvolledigheid van het administratief dossier, dient de Raad met toepassing van artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet ervan uit te gaan dat de door verzoekster vermelde feiten bewezen zijn, tenzij ze kennelijk onjuist zijn. *In casu* wordt aldus aangenomen dat verzoeksters verblijfskaart in Denemarken, evenals deze van haar minderjarige kinderen, sinds 11 februari 2022 zijn verlopen.

In het arrest van de Raad nr. 274 436 van 21 juni 2022 wordt aangaande verzoeksters verblijfsrecht in Denemarken het volgende gesteld: *“Gelet op voorgaande is de Raad van mening dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet in staat zou zijn om zich tot de Deense instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die haar alsook haar minderjarige kinderen ter beschikking staan inzake gezinshereniging met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar en de haar reeds toegekende verblijfstitel te laten verlengen. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat zij eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan verzoekster toe om de nodige stappen in Denemarken te zetten opdat zij samen met haar minderjarige kinderen haar verblijfsrecht er kan verder zetten. Verzoeksters betoog kan hieraan geen afbreuk doen.”*

Verzoekster brengt hiertegen in dat zij op 29 augustus 2022 klacht heeft neergelegd ten aanzien van haar echtgenoot bij de lokale politie te Sint-Niklaas wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Zij betoogt dat zij geen verblijfsrecht meer kan verkrijgen op grond van gezinshereniging met haar echtgenoot, nu zij zich niet meer wenst te vestigen bij haar echtgenoot.

De Raad stelt in dit verband in de motieven van de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid vast. Enerzijds motiveert de gemachtigde dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich niet meer in Denemarken, waar bovendien de kinderen met hun vader worden herenigd, zou kunnen vestigen. De gemachtigde bemerkt dat het gezinsleven kan worden verdergezet in Denemarken en er dus geen familiaal beletsel bestaat voor het nemen van de verwijderingsbeslissing. Anderzijds erkent de gemachtigde dat er een conflict bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot, waardoor hij besluit dat er geen gezinsleven meer bestaat tussen de echtelieden.

Verzoekster voert terecht aan dat zij een verblijfskaart, die nu is verlopen, had gekregen op grond van gezinshereniging met haar echtgenoot in Denemarken. Het is redelijk te stellen dat verzoekster zich niet zomaar opnieuw bij haar echtgenoot kan voegen, gezien de situatie van *intra* familiaal geweld waarvan melding is gemaakt. Waar verweerder eerst nog erkent dat er sprake is van een conflict tussen verzoekster en haar echtgenoot, houdt hij hiermee geen rekening bij de beoordeling of het gezinsleven al dan niet kan worden verdergezet in Denemarken. Verzoekster kan worden gevolgd waar ze betoogt dat het onredelijk en onzorgvuldig is te stellen dat zij niet aantoonbaar dat zij zich niet opnieuw kan vestigen in Denemarken. De situatie die oorspronkelijk aanleiding heeft gegeven tot een verblijfsrecht in Denemarken, zijnde de gezinshereniging met haar echtgenoot, is intussen immers aanzienlijk veranderd.

Verzoekster slaagt erin een schending van het materiële motiveringsbeginsel aannemelijk te maken. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Aziel en Migratie van 27 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN